

KDO JEDNOU ZAŽIL ŠKVÁRU, TEN SI STĚŽOVAT NEBUDE

KAPITOLA DEVATENÁCTÁ

Příjezd na hřiště do Hlošan už žádné další komplikace nepřinesl. Zaparkovali jsme pod korunami vzrostlých lip v dostatečné vzdálenosti od hřiště, aby případné střely na branku, tedy spíše mimo branku, neohrožovaly auto. I v pralesní lize se občas najdou střelci, kteří mají v noze dynamit. Jsou známí a nikomu se proti nim do zdi moc nechce. Sice si schováš obličej a rozkrok rukou, ale dostat šlupu do břicha nebo třeba i do nohou není zážitkem, který bys chtěl běžně podstupovat. To pak do tebe trenér může hustit všeobecně známou poučku, že zeď musí být pevná, neprostřelitelná a že neexistuje, aby někdo před střelou uhnul. No, jemu se to říká, když mu nehrozí rána na solar plexus jak od Mika Tysona. Rozdýchávání po takovém direktu může být dost dlouhé, a když proti tobě stojí někdo jako Ronald Koeman a tváří se jako vedoucí popravčí čety, svoláváš na pomoc všechny svaté. Často bys řekl, že mu nejde ani o vsítnění branky, jako spíš o bowlingový strike a kdo je v tomto případě na místě kuželek je snad jasný.

Taky jsme v týmu měli stejného ranaře. Byl vysoký, hubený, ale ránu v noze měl neskutečnou. Nikdy jsem nepochopil, jak ty tenké nožky mohou vyslat mičudu do hry takovou razanci. „Užíval“ jsem si to i jako brankář při tréninku. Zatímco zeď spoluhráčů šlo lehce nahradit vyrobeným plůtkem, gólman byl na ráně vždy. Nehrozilo, že bych dostal ránu do citlivého místa, vždy se do dráhy letu daly strčit ruce, ale ono to často bolelo i přes rukavice. Na blbý kecy, proč to pořád boxuji ven místo toho abych míč chytal do košíčku – čili do náruče, jsem moc nedbal. Z dřívějších zkušeností jsem věděl, že není dobrý mít omotané plíce kolem páteře. I tak dostávalo zápěstí často zabrat víc, než by bylo zdravo. A když se k tomu přidalo mokré počasí a nacucaná meruna, která se proměnila v dělovou kouli, měl brankář o zábavu postaráno. A večer po zápase modely letadélek opravdu slepovat nemohl. Kdo nikdy nestál proti takovému ranaři v bráně, ten to nepochopí. Dnes to ale nehrozilo. Počasí slibovalo ideální fotbalové podmínky.

Když už jsme u těch nepříjemných chviliek gólmanů, musím zmínit ještě tréninkovou kanonádu od spoluhráčů. Znáš to, jak si všichni postaví mičudu těsně za velké vápno, ty stojíš v bráně a oni střílí jeden za druhým. Nestíháš s sebou mlátit o zem a ještě se ti chechtají. Jen co se zvedneš na nohy, už letí další míč. To je ještě ta lepší varianta. Někdy přiletí i dva balóny naráz a to nemluvím o tom, když jsi ke střelcům zády a některým je to úplně jedno a jsou schopni na tebe vyslat projektil, který tě klidně knokautuje. Jo, co na to říct? Prostě někdy o kamaráda nezavadiš. A pokud narazíš na spoluhráče, který má v hlavě vymeteno úplně, dokáže tě trefit tímto způsobem i při rozcvičování před zápasem a to bys ho v tu chvíli opravdu nejraději umlátil pumpičkou na balóny.

Jak jsme vystrčili těla z auta, hned se ke mně hrnul Ota se svými spolupracovníky v zádech. Rozesmátý výraz všech tří sliboval skvělou náladu a stopy po alkoholickém dýchánku z předešlé noci nebyly znát.

„Zdar, kamaráde! Tak, my jsme připraveni,“ hlásí se do služby Ota.

„Ahoj Oťas, rád tě vidím. To bude dneska jízda, uvidíš,“ oplácím hned pozdrav stejným nadšením. „O tom nepochybuji. Jestli tady dneska s těma žabařema neuděláme tři body, tak pověsím kopačky na hřebík,“ culí se Ota a Franta se za mými zády směje jak blázen. „Nazdar brachu. Já jsem Franta. Hrající trenér, vedoucí mužstva a prezident klubu“ hrne se Franta dopředu s nataženou rukou. Ota si s ním plácne a všimne si, jak řidič auta po Frantových slovech dělá očima vývrtky. „Těší mě Franto, já jsem pro dnešek tvůj hroťák.“ Frantovi trochu povadl úsměv a opatrně povídá: „Spíš jsem s tebou počítal do zálohy.“ „Tak na to rychle zapomeň, trenéře. Protože já hraji zásadně na hrotu a střílím góly, jasný?“ nedal Ota prezidentovi možnost jakékoli spekulace se sestavou. „OK. Jak myslíš. Doufám, že tam tedy dnes něco nasypeš,“ přitakal Franta. „Na to se můžeš spolehnout, jako že každý ráno vyjde slunce,“ zařehtal se Oťas a plácnul Frantu silně do zad. Ten jen zavrával a byl překvapený, že mu dal ochutnat někdo jeho vlastní medicínu. „Tohle je Lukáš a Petr,“ představil Ota své spolupracovníky. Potřásli jsme si všichni rukama a vydali jsme se podívat k hrací ploše.

Hřiště bylo krásně připravené, ostatně jako vždy v Hlošanech. Trávník byl ve skvělém stavu, tady vždy byla radost kopat. Pamatuji si ještě staré časy, kdy se tu hrálo na škváře. Takových ploch bylo dříve více. Dokud si běhal po svých, hrálo se na ní dobře, horší to bylo s pády. Drobná škvára se dokázala dostat odřeninami pod kůži a nebylo lehké ji dostat ven. Šrámy z takových zápasů se léčily někdy dost dlouho. Nejeden žena nebo přítelkyně po večerech čistila svému milému odřeniny a snažila se všechny kousky škváry dostat ven. Naštěstí doba černého povrchu je pryč a my si můžeme užívat zeleného sametu.

Vzpomínám si, že na kvalitně uválcované škváře byla legrace s balónem. Tedy s přefouknutým balónem. Jako bys hrál na betonu a odrazy míče od země dokázaly přeskakovat obránce i gólmany. Velmi těžko se takový odskok četl a vznikaly velké hrubky v defenzivě. Hráči i s brankářem museli být velmi opatrní a nechávat si od letícího míče velký distanc, aby měli prostor vůbec reagovat. Za takových podmínek padaly góly i po odrazu od země. Je dobře, že dnes už to nebývá, ale zas na druhou stranu pro oba týmy byly podmínky stejné. Hráči si museli poradit. Když dnes často slyšíme výmluvy na nekvalitní trávník, málo nahuštěný balón a na kde co jiného, přijde to nám, starším, hodně směšný. Kdo zažil souboje na škváře a na oraništi s podivuhodnými míči, tomu dnešní problémy jsou jen k smíchu.

V Hlošanech bylo vidět, že se tu o fotbal starají šikovní lidé a zřejmě mají silnou podporu obce. Kolem plochy se táhlo zábradlí a hned za ním spousta laviček pro diváky. Kdo chtěl pod střechu, mohl využít azyl malé, útulné, vyvýšené tribuny.

Shromáždili jsme se na kraji hřiště a Franta zářil štěstím. Bylo nás opravdu jedenáct. Naše střídačka sice bude prázdná, nikdo na střídání, ani žádný bafuňář. Zdravotník a trenér a vedoucí v jedné osobě bude s námi běhat po hřišti, ale to nikomu nevadilo. Nebyl to výjimečný stav. Hlavně, že na place budeme v plné síle.

„Tak jdeme se převlíknout do kabiny, ne?“ zavelel Franta. „Tak chvilku počkej, kluci si ještě dávají cígo,“ zazněla odpověď z mančaftu. „Tohle já nikdy nepochopím. Sportovci. Těsně před zápasem a oni musí vypalovat hubu,“ rozčiluje se trenér a bezradně rozhazuje rukama. „Nemusíš to hrotit. Uklidni se, vždyť je to tak pokaždé, nevím, co tě ještě překvapuje,“ odpověděl jeden z hřištníků a urychleně típal cigaretu. „Kdybyste nehulili, tak jste možná mohli hrát i kraj, blbouni,“ pokračoval ve výtkách trenér. „Kraj, jo? Jako s těmahle nohama, jo?“ podivoval se jeden z hráčů a druhý hned dodal: „Kdybys radši nežvanil. My bychom kopali kraj a ty bys tady hrál jako s kým?“ Na tuto otázku už Franta odpověď neměl, tak zavelel k odchodu do kabin, a že prý už nechce slyšet ani slovo. Musí si přeci jako trenér udržovat respekt. Spoluhráči ty jeho neustálé kecy snášeli bez problémů. Ať byl, jaký byl, o chod klubu se staral dobře a to všichni dokázali ocenit i když do očí by mu to samozřejmě nikdy nepřiznali. Mezi chlapy je třeba neustálého hecování a udržování pozornosti. Musíš být každou chvilku ve střehu a dokázat popichovače odrážet stejnými vtípkami. Když to tak funguje, je v týmu uvolněná atmosféra a i když se někdy trochu přiosťří, vše se dá vyřešit rychle a většinou k všeobecné spokojenosti. A legrace musí být, bez ní to nejde a ve fotbale už vůbec.